

Lystfiskeriforeningen Binderup Aa

60 års jubilæum

Forord

Vinteraften. Regn og slud fra nordvest kastes mod vinduerne. Frostvejr udenfor. Forsynet med en god pibe, eller måske en god cigar krøller vi op i lænestolen foran pejseilden eller brændeovnen, og falder til ro med en god fiskebog. Snart er vi opslugt af bogen, der er spændende og godt fortalt, og efter en tid vil en episode i bogen genkalde en lignende hændelse af vore egne ved åen. Meget vand er løbet under Skolelærerens bro siden da, men alligevel vil hændelsen fra den dag, pludselig stå mejslet klart i vor erindring. Måden den snu gammelørred fik forfang og line viklet ind i faskinstumpen på, og den mirakuløse måde det hele kom fri igen, og ørreden kom til nettet.

Hvis denne lille bog, hvor lille den end er, kan hjælpe nogen af jer, med at frembringe minderne fra jeres ture ved åen, er vor mission lykkedes. Jeg vil benytte lejligheden til at rette en tak til vore lodsejere for 60 dejlige år, og ligeledes takke vore forfattere og tegner fordi de ville hjælpe med at hylde denne perle af en aa.

Frejlev 23. november 1991.

H. Sølvør Pedersen
Form. L.B.AA

De binder rød uld rundt om en krog og fastgør udenpå ulden, to fjer, som vokser under en hanes hagelap og som har farve som voks. Stangen, de anvender, er seks fod lang og linen af samme længde. Derefter kaster fiskeren sin agn ud: Fisken, tiltrukket og ophidset af agnens farve, nærmer sig denne og... åbner hurtigt munden, men gribes af krogen, og besk er i sandhed det måltid, den håbede at få, thi den er fanget.

*De aïenaleum Natura
(Claudius Aelianus 200 e.Kr.)*

Lidt historisk om Lystfiskeriforeningen Binderup Aa - 60 år.

Den 18. november 1931, stiftedes Fiskeriselskabet Binderup Aa.

To aalborgensere, farver Johan Barding og tandlæge Valdemar Jensen, havde igennem nogle år fisket i Binderup å og erhvervet fiskeretten på en længere strækning. Det er ikke meget vi ved om denne forhistorie, men vi ved at der i 1930 blev dannet en forening af lodsejere, Fiskeriforeningen for Gelstrup og Vokslev, der stod for udlejningen af fiskeriet fra Huul Mølle til Stampemøllen.

Men i november 1931 dannedes som sagt Fiskeriselskabet Binderup Aa, idet de to herrer overlader deres kontrakter til det nye selskab, der i første omgang bestod af 14 medlemmer. Tilsyneladende har man haft hele fiskeretten fra Huul Mølle og til fjorden, med enkelte undtagelser og man betalte den formidable sum af kr. 413,00 i fiskeleje.

De første regler for foreningen vedtages.

I 1932 sker der imidlertid et eller andet, idet man midt sommer afholder ekstraordinær generalforsamling på Hotel Phønix i Nibe og vedtager at opsigte fiskeriet ovenfor Binderup Mølle og gå i forhandling med Pindstrup om lejemål. Der må tilsyneladende have været en divergens mellem foreningen og mølleren på Binderup Mølle, for i 1931 skriver man i forhandlingsprotokollen, »Det vedtoges at søge en retslig afgørelse af, om mølleren har lov til at lukke for det normale friløb gennem huset og tage fisken med net efter at vandet er løbet fra dem«.

Det var jo alvorlige problemer, men året efter er mølleren, Abildgaard, tilbage som lodsejer, hvad der er sket ved

vi ikke, men jeg kan tænke mig at min far, der blev medlem i 1934, har talt med sin soldaterkammerat, sønnen fra møllen Anders Abildgaard og fået striden bilagt.

De gamle fiskelejekontrakter er morsom læsning, smukt skrevet, med pen og blæk, formentlig af en klinikdame hos tandlæge Valdemar Jensen.

For eks. udlejer husmand Chr. Pallesen sit fiskeri for kr. 4,00 årligt, dog med den klausul at han har ret til at tage to dræt med net pr. nat på et nærmere aftalt sted.

Der er ingen tvivl om at der var mange fisk i åen dengang.

At det var en god lille forening, hvor man hyggede sig ser man bl.a. af, at man i 1935 afholder lodsejergilde i Nibe med 15 gæster for kr. 60,00 plus cigarer for 8,00 kroner.

Samme år erhverver foreningen de parceller som vi stadig ejer. Pengene, kr. 800,00, blev lånt i Nibe Bank imod solidarisk kaution, og skulle afdrages med kr. 5,00 pr. år pr. medlem. Og som der så smukt står i referatet: »Da foreningen nu ejer aktiver, vedtoges det at eventuelle nye medlemmer skal betale et indskud på kr. 20,00«.

I 1933 er kontingentet kr. 15,00 og man vedtager at betale 2,00 kroner ekstra til indkøb af et lysthus, der står foreningen i kr. 75,00 plus kr. 15,00 i transport. Huset blev opstillet på gårdejer Chr. Christensens jord tæt ved åen og det var, da jeg så det første gang allerede et godt gammelt hyggeligt hus, der af og til måtte have en opretning når hestene havde gnubbet bagen lidt for hårdt imod det. Huset blev på et tidspunkt udskiftet, og fik sit otium som legehus for gårdejer Fristrups børn. Da det endelig var helt udtjent, var det ved den tid at foreningen igen skulle have nyt hus, og hus nr. 2 stod igen i »Fristrups eng« som legehus, indtil det også blev taget af tidens tand. Foreningens tredie hus blev placeret i en lille beplantning ved Klitgårdvejen, og blev senere flyttet til den anden side af

åen, og kom her til at stå på foreningens jord. Når man så huset bemærkede man straks, at det lå en lille smule skævt på grunden, det var gjort med vilje, for at man, når man sad i huset, havde det smukkeste kik ned langs åen. Der blev plantet omkring huset efter alle kunstens regler, for med tiden at skabe læ og hygge og vejen til huset blev forbedret. I 1988 fik foreningen endnu et hus der blev placeret i den lille »skov« syd for den gamle jernbanelinie. Dette betød at det gamle hus måtte ofres, men der er stadig en god lækrog hvor det stod.

Et nyt og andet hus, er blevet placeret nedenfor »Skolelærerens bro«, igen på foreningens egen jord. Med en lille terrasse og et vindue vendende ud mod engene. Fjorden vil man her i kommende år kunne nyde, og solnedgangen i de lune sommeraftener, og følge sejlbådene på vej over Nibe breeding.

Når man læser de gamle protokoller, er det et helt gennemgående træk, at man altid i foreningen har haft et meget godt og hyggeligt forhold til lodsejerne.

Om det skyldes at vi har været heldige med vore lods ejere eller det er foreningen, som har været særlig forhandlingsvenlig eller, at det helt grundlæggende skyldes, at binderupboerne er særlig omgængelige, er ikke godt at sige, man kan kun konstatere at foreningen i de 60 år den har bestået, faktisk har bevaret det samme fiskevand.

Hvad er en forening uden medlemmer. I de 60 år der er forløbet har ca. 200 mennesker passeret igennem foreningen. L.B.Aa. har altid forsøgt at være en lille forening, hvor vi kendte hinanden, og selv om vi i de senere år er blevet lidt flere, så kan man kun konstatere, at vi er en flok der vil det samme, kan lide det samme, nemlig at færdes langs Binderup å, og fange fisk i ny og næ.

Imellem så mange medlemmer har der selvfølgelig været typer, og det er egentlig mærkeligt, at da jeg skulle huske

SVINGET VED DEN GAMLE HYTTE

tilbage, så var det først ålefiskerne, jeg mindedes. De må på en eller anden måde have markeret sig, eller skilt sig ud fra de andre. Jeg husker hr og fru Markedal, der indlogerede sig i kornkammeret i den gamle Binderup Mølle, og fiskede natten lang efter ål. Fruen var iført sorte gummi-støvler, plus fours, herrejakke og indtil flere overfrakker. Jeg har ladet mig fortælle, at hun under alt tøjet egentlig var en helt pæn kone.

Familien Olesen med far Arne i spidsen, var noget helt specielt når de indtog foreningens hus, med kvinder, børn og familie. En af dem, Anker Olesen, var korsanger i Ans-garkirken, og fik der stumperne af alterlysene, der levede en fortrinlig belysning i fiskehuset i de mørke varme augustnætter, hvor ålene bed.

Lyhne var også en af de gamle, han var en tålmodig mand, kunne stå i timevis ved det samme høl, og vi har i dag et sving opkaldt efter ham, »Rørdrummens sving«.

Desværre er der en ting vi mangler helt konkret viden om, det er hvordan fiskeriet har været igennem de 60 år foreningen har eksisteret, det ville have været interessant med en fangststatistik for alle disse år.

Men vi ved, at der har været et godt fiskeri og vi ved også at der har været nedgange i fiskeriet, som følge af den almindelige forurening og som følge af en intensiveret dam-brugsdrift. Det har man selvfølgelig fra foreningens side og i samarbejde med de andre foreninger ved åen forsøgt at kompensere for og det er ikke få timer de vekslende bestyrelser i tidens løb har brugt på det vi, med et moderne udtryk kalder vandpleje.

Allerede i trediveerne fremkom Otterstrøm med en plan for udsætning af yngel i Binderup å, det var dengang god latin. Senere i 1960 foretog statsbiolog Knud Larsen den første egentlige bestandsanalyse af vandløbet og det resulterede i en udsætningsplan, der efterfølgende er blevet re-

videret, således vi i dag har en moderne udsætningsplan, vi fanger havørred til strygning, og lader æggene klække og opvokse til et godt udsætningsmateriale. Plejen af åens grundstamme af bækørred kunne nok fortjene en lidt større interesse.

Det er ikke små summer L.B.Aa. i årenes løb har ofret på vandløbet, og de øvrige foreninger langs vandsystemet har også ydet deres bidrag, således at udsætningsplanen, vi har, opfyldes. En epoke i åens historie har også været etableringen af fisketrapper for at sikre den frie vandring af fisk i vandsystemet, der er dog stadig et par små skønhedspletter ved de øverste dambrug.

Grødeskæringen har altid været et problem, måske ikke så stort i Binderup å som i andre større vandløb, men vi har også måttet lide under drivende grøde eller en fuldstændig barbering af vandløbet.

I sin tid var det lodsejernes forpligtelse at skære grøde. Denne forpligtelse overtog foreningen i nogle år, indtil amtet overtog vandløbsvedligeholdelsen. Enkelte af foreningens medlemmer skar selv grøde i en periode i tresserne, for at skaffe vand bort midt på sommeren, hvor grødevæksten var stor og pressede vandet op i engene. (Det var sådan dengang, at amtet kun skar een gang sidst på sommeren). Denne personlige grønnskæring viste sig at kunne forbedre fiskemulighederne ganske betydeligt, når der blev taget tilbørlig hensyn til strømmen i vandløbet og fiskene, og det var til stor gavn for insektfaunaen i åen. Idag skæres der miljøvenligt, og kun efter behov.

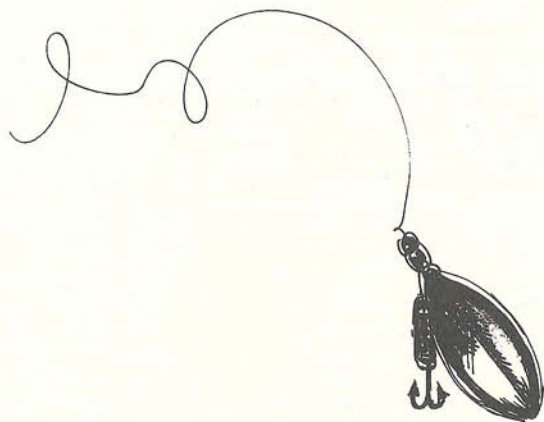
I forbindelse med bestandsplejen skal også nævnes, at foreningen i årenes løb har drevet et intensivt elfiskeri efter gedder, der pludselig havde fået fodfæste i åen. Det var bemærkelsesværdigt hvad der blev fanget ved det første elfiskeri, 76 gedder, hvoraf nogle var så store at de havde 20 små ørreder i maven. Heldigvis er geddeproblemet nu

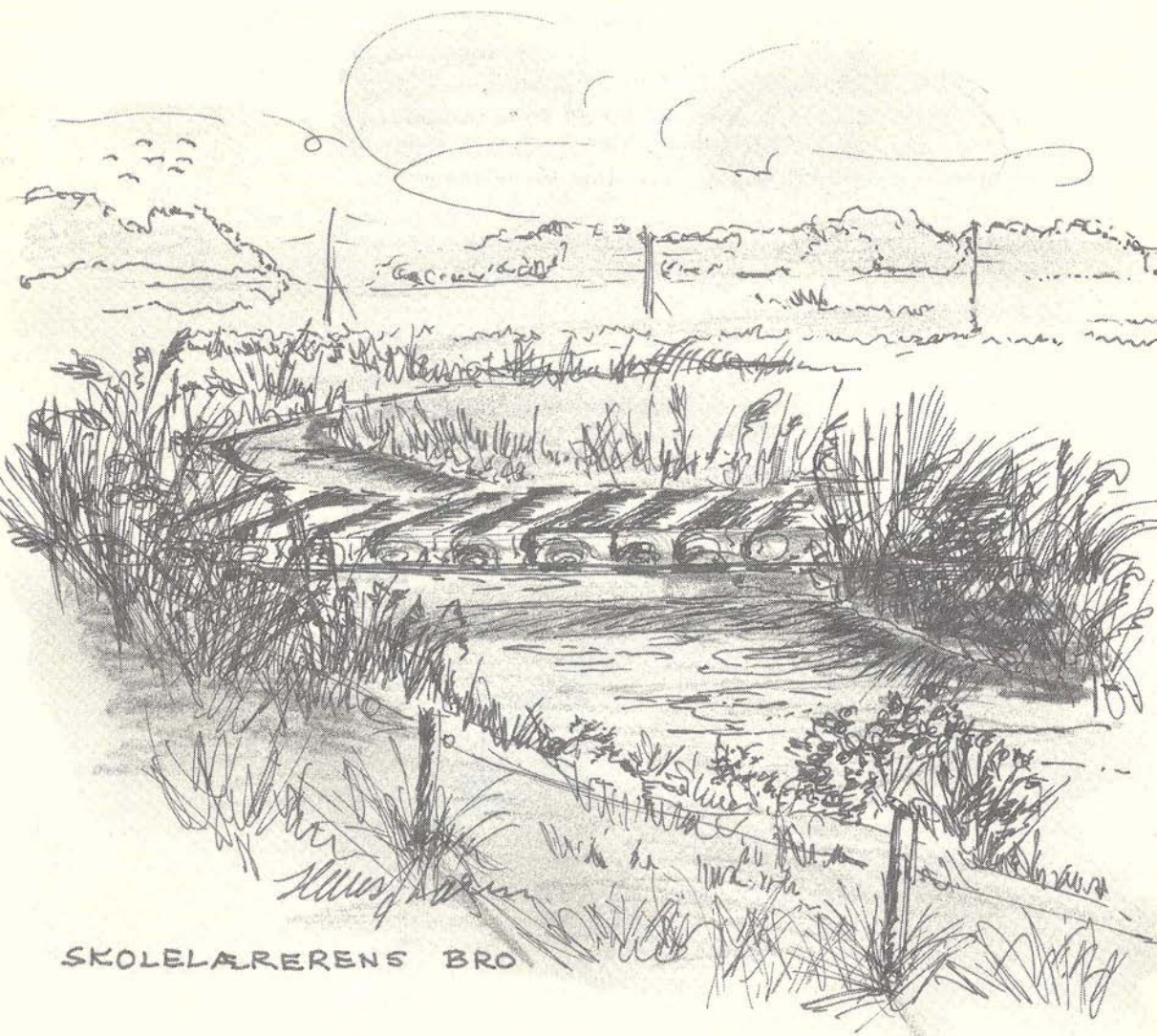

under kontrol, men det kan da være, at der stadig er en eller anden gedde i åen.

Foreningen har i ca. halvdelen af sin levetid været medlem af Danmarks Sportsfiskerforbund, ud fra den betragtning, at det er vigtigt, at danske sportsfiskere står sammen om deres fælles interesser, ikke fordi rent vand med ørreder er godt for Danmark, men fordi rent vand er godt for Danmark. Og på det grundlag er Lystfiskeriforeningen Binderup Aa parat til de næste tredsindstyve år.

Ove Nielsen

SKOLELARERENS BRO

Gæster ved Binderup Å

Hver sommer når Cirkus Miehe gæstede Aalborg, kom direktør Kolzer på fiskeri i Binderup.

Kørende i sin lille mariehøne Fiat kom den ældre herre elegant klædt i beigefarvede shantungbukser, silkeskjorte og hvide sko.

Direktør, cirkusdirektør, Heinrich Kolzer, - ud af et gammelt cirkusdynasti - levede sammen med den navnkundige Dora Miehe Pfänner. Han var en fremragende rytter og dressør.

Jeg var dengang vel ikke mere end 7-8 år og det var et fast job at grave orm i hønsegården til denne spændende mand fra Cirkus.

Kolzer begyndte sit fiskeri i det gamle omløb og han tog faktisk alle de fisk der bed på.

Til at bære fiskene havde han et såkaldt harenet hængende over skulderen ned til midt under knæhøjde og efterhånden som der kom fisk i nettet, blev de elegante shantungbukser mere og mere slimede og blodige.

Når omløbet var fisket igennem, var det blevet en tradition med et hvil (han var dengang midt i halvfjerdserne), på bænken foran vores fiskehus, en sludder med min moder, en kop kaffe eller en øl. Det var utroligt spændende at høre om hans beretninger fra et langt cirkusliv, og se hans medaljer, som han bar som et armbånd, jeg mindes specielt hans fortælling om, at een af dem havde han fået af Zaren i Sct. Petersborg.

En enkelt gang kom der andre cirkusfolk til åen. En dag så jeg en hel flok mennesker springe rundt med stænger, gestikulerende. Jeg var selvfølgelig nysgerrig og skulle se hvad det var for underlige folk. Det viste sig at være den berømte klovn Charlie Rivel med sine sønner.

Det var en oplevelse at se dem fiske, med sydlandsk temperament og en umiddelbar fiskeglæde og en begejstring for hver fisk der blev fanget. Oplevelsen blev ikke ringere, da jeg nogle aftener senere var i Cirkus, og fik et helt personligt »Akrobat Oh.« som hilsen og tak for sidst.

En hel del år senere kom der en mand brasende ind på min fars kontor og sagde: »Goddag, er De Svend Nielsen, - Ludvig Svendsen siger, at jeg skal med Dem ud at fiske«. Hvortil min far svarede: »Hvis Ludvig siger det, så er det rigtigt«.

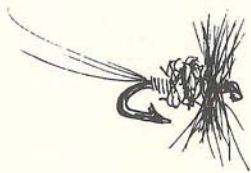
Det var kongelig skuespiller John Price, der sammen med sin fiskeven Palle Huld, ville på fiskeri i det nordjydske, medens de var på gæstespil i Aalborghallen. Det blev et par spændende fisketure til de omkringliggende vandløb, med godt fiskeri og hyggelige frokoster.

Jeg mindes en speciel oplevelse. John Price, som var en glimrende fluefisker, sneg sig nærmest på maven på ægte indianervis, hen imod en god fisk han havde set ringe.

På den tid boede der på »Skolelærerens gård« en meget venlig og kærlig Cocker Spaniel. Den opdagede den snigende fisker og begyndte at gøre tilnærmelser, med slik i nakken og i ørene, små stød med snuden. John Prices kommentar hertil var en kongelig skuespiller værdig, fremsat med perfekt diktion og sans for situationens alvor og komik, på den ene side den gode fisk og på den anden side den kærlige hund.

»Søde rare hund, nu må du holde op, du kan jo nok forstå, at jeg ikke kan klappe dig lige nu«, og videre i den dur indtil slutbemærkningen. »Så skrub da af hund«, hvorefter både hund og fisk forsvandt.

Årene gik, vi er nu i begyndelsen af halvtredserne, mit fiskeri var blevet bedre, jeg var begyndt at tørfluefiske, hvilket faktisk var ukendt i Binderup. Selvfølgelig var det en famlende begyndelse, lært som det var ved læsning af

såvel danske som engelske bøger. Men to englændere gav mig det skub der skulle til, først capt. Terry Thomas, der et par gange gæstede Binderup Aa, og senere hans chef Oberst G. Milward, fra det gamle hæderkronede firma i Redditch. De lærte mig at fiske »engelsk« og jeg fandt ud af hvad det drejede sig om, og ikke mindst hvilken fremragende tørflueå Binderup var.

Efterhånden udviklede der sig en lille tørfluekult, hvor vi diskuterede, læste, bandt fluer, fiskede og korresponderede med udenlandske ligesindede fra den ganske verden.

Dette førte bl. a. til et besøg af Oliver Kite, og så var det nymfefiskeri vi lærte om.

Senere fulgte en række kendte og gode fiskere, fra England, Sverige, Tyskland, Frankrig og U.S.A., og ikke mindst mange gode danske fiskevenner.

Lad mig sige, ingen nævnt ingen glemt, men slutte med at nævne hvor vigtigt, gæster ved åen er. For ens egen fiskerimæssige udvikling, hvilken fornøjelse det er at kunne byde på godt fiskeri i smukke omgivelser, hvilken glæde det er at lære andre at fiskeri er mere end det at fiske, at det er den hyggelige snak, den gode frokost, at lytte til Bekkasinsens »Brummen« når den kaster sig igennem luften og at nyde døgnfluernes sværmen i den nedgående sols stråler.

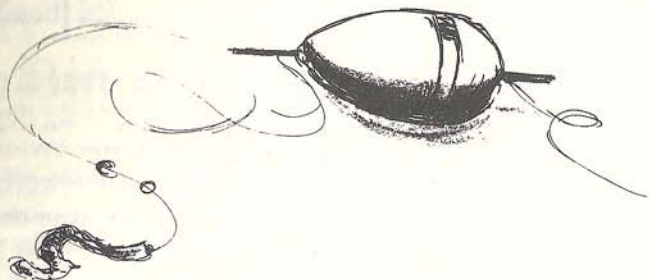
*»At fiske er - fredlyste timer.
At fiske giver en lejlighed til at vaske sin
sjæl i den rene luft, i åens rislen og i solens
flimren over de blånende vande.
At fiske skænker ydmyghed og inspiration takket
være naturens storhed og mangfoldige undere.
Det gør penge til intet, stilner hadet, og
opløfter ånden. Og det fylder en med en fryd
over, at man ikke har det ringeste at spekulere
over, før engang i næste uge.....«*

En assyrisk stentavle fra år 2000 før Kristus forkynder:

*Guderne trækker ikke fra
et menneskes tilmålte levetid,
de timer der gik med at fiske.*

Ove Nielsen

Fluen, ormen og ørreden i Binderup å

Var det nu i -71, -72 eller -73, Hanne og jeg gæstede Binderup å? Never mind - det præcise årstal er af underordnet betydning, slettet af hukommelsen til fordel for et par andre kendsgerninger, der er nok så meget værd at erindre.

For det første: Vandløbet i sig selv. Så tæt på forestillingen om den oprindelige, den ægte danske ørredå, som i forjættende sving, med lokkende klukken omkring grødebankerne og hemmelighedsfulde pulm af vand i de dybe huller, slyngede sig gennem det himmerlandske landskab. Den danske å, udødeliggjort på utallige landskabsskildrier, besunget af Aakjær, befisket af horder af barbenede hyrdedrenge med hasselkæp og murersnor. Åen, før Verden gik af lave - når man da ellers var parat til at se bort fra de giftiggrønne sollyn fra et dambrugs spændtråde, som jeg mener at huske skød sig ud også over dette Paradis.

For det andet: Mødet med fine fiskere. Invitationen hang lidt sammen med mit daværende engagement i Danmarks Sportsfiskerforbund, som kommende redaktør af Sportsfiskeren. Værtsfolkene og deres venner var noget ved musikken i Forbundet, og dertil som nævnt »fine«. I

tøjet såvel som i talen såvel som i fiskemethoden (bemærk, at jeg staver ordet med H!).

Det var vel det - samt den kendsgerning at vi var så unge - der gjorde, at da de med kendermine udvalgte sig dagens fluestænger fra en imponerende række, ophængt såvidt jeg husker under loftet i en derværende, dekorativ fiskerhytte (og alle i split-cane, naturligvis, hvad ellers) - at vi da lod dybvandsbomben springe: Sportsfiskerredaktøren og hans medhjælpende hustru foretrækker at fiske med ORM!

Selvfølgelig var det en provokation - men når sandheden skal frem spillede det nu også en rolle, at vi var håbløse pauseklovne i fluefiskeriets cirkus. Hvilket vi forresten stadig er.

Men det afgørende, det lærerige og det befriende i denne lille, sandfærdige historie er, at vores demonstration dalede til jorden så ynkeligt som vingerne fra en tørflue, der er knaldet af i bagkastet: Ingen af de tweedklædte faldt i afmagt og brækkede de fine fluestænger i faldet. Ingen slugte deres Bloody Mary, Wickhams Fancy eller Hagebroflue af forfærdelse, for siden at få den skåret ud af svælget på Nibe sygehus. Ingen forlod åen i en tilstand af chok over med eet at se sig i selskab med ormebadere. - Tværtimod: De hjalp os med at grave orm, anviste os de bedste strækninger for dagens fiskeri og ønskede os oprigtigt Knæk og Bræk.

At vi ved den lejlighed og med den agn intet fangede, kunne være en slags pointe i historien. Men det mener jeg ikke, det er. Det er derimod en kendsgerning, at vi den sommerdag i 70'erne ved Binderup å lærte, hvad vi nok inderst inde altid havde troet og håbet på: At vi alle er fiskere for Vorherre, og at såkaldt »fine« fiskere netop er fine, fordi de ikke ser ned på andres opfattelse af tingene.

Poul Thomsen

My life as a flyfisher at Binderup å.

Min start som fluefisker begyndte i 1955, da vi flyttede til Skovsgaard i Hanherred. Jeg havde i Ludvig Svendsen's bog »Hvad enhver fisker bør vide« fået min første viden om fluefiskeri, og da det stod skrevet, at Skomagermester Bache kunne fange laks på en almindelig bambusstang købte jeg een hos den nærliggende købmand, forsynede den med messingløberinge, der blev sat fast med hefteplaster, og det samme gjalt den primitive hjulholder. Der til et lille CAMO-hjul og så en god længde murersnor gnedet ind i bivoks. Det var jo et noget kraftigt værktøj; men jeg fik dog lidt fornemmelsen af »mekanikken« i selve det at kaste en tung line i modsætning til at kaste en blink eller en spinner.

I efteråret 1957 kom Svend Saabye's nu klassiske bog »Lystfiskerliv« og samtidig var vi flyttet til Nørager i Himmerland - lige ved Simested å. Jeg var også så småt begyndt at interessere mig for fluebinding i det nu heden-gangne »Jæger og Fisker« om fluefiskeri og fluebinding i en dejlig blanding af teknik og oplevelser ved åen.

I september 1958 tog jeg mod til mig og skrev til den nu legendariske hotelkonge Charles C. Ritz, der var konsulent for det dengang hæderkronede firma Pezon et Michel i Amboise. Han rådede mig til at søge kontakt med en konkurrencekaster, der vil kunne lære mig, hvordan jeg kunne beherske min fluestang. Man skulle kunne kaste »med rygmarven« så man helt kunne koncentrere sig om placeringen af fluen og følge den fra det øjeblik den havnede på vandet.

K:le's
Bølehook - nymde.
0,16 - 0,20 mm.

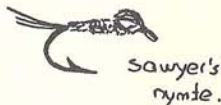

ENGENE VED SKOVHYTTEN

Altså kørte jeg ind til Aalborg og gik ind i den ærværdige forretning på hjørnet af Jernbanegade, der husede firmaet Petersen & Bach, og spurgte om det var muligt at komme til at tale med prokurist Ove Nielsen - og her startede så vort venskab. Vi fiskede sammen og jeg lærte efterhånden at beherske mit grej til næsten fuldkommenhed - op i nærheden af »mesteren« er jeg aldrig kommet og han kan stadig tage pippet fra mig, når han svinger sin fluestang.

Første gang jeg betrådte bredderne af Binderup å var i sommeren 1959, og siden har den været mit »El Paradiso« -eller som svenskerne ville sige »hjordtronsälle«. Efter et par år blev jeg medlem, og da startede mine mange fiske-ture derop fra Nørager. Vi var to dyrelæger i kompagni og havde den stiltiende aftale, at var der ikke for meget at lave i praksis, ja, så tog den ene af os fri om eftermiddagen - og så var det blot hjem og få grejet ind bag i folkevognen og så afsted. Byerne Byrsted, Brasted, Hjeds vil til mine dages ende stå prentet i min underbevidsthed. Det var med en stigende forventning de blev passeret og man nærmede sig Vokslev og derpå ud til »Skolærerens Hus«, hvor bilen blev parkeret - og så ud og hen til broen for at tage bestik af åens tilstand -og få gange er det jeg er blevet skuffet - næsten altid var vandet krystalklart og fiskene ringede. Strækningen herfra og op til Ove's hytte, lige nedstrøms for Abilgaard's dambrug blev min foretrukne jagtmark, og jeg kendte efterhånden hver eneste ørred på strækningen.

Vi var dengang kun få fluefiskere - de ældre medlemmer dyrkede mest orme- og spinnefiskeri, og syntes vore voldsomme armbevægelser var noget kunstigt noget. Og det var faktisk for alle en god blanding af fiskemetoder. Vi kunne i ro og mag jagne åens store bækørreder - og der var mange af dem.

Jeg har haft det held aldrig at fange de største jeg har haft på krogen, og de hviler trygt som en dejlig erindring i min hukommelse.

Åen havde den store fordel, at der så godt som ingen hegn var langs med bredderne, hvilket gjorde det muligt at fiske uden hindringer og yderligere kunne man ligge langt inde på engen og placere sin flue med et »cross-country« kast.

I en periode foretog Ove og jeg selv grødeskæringen, idet vi gerne ville have lidt »hånd i hanke« med, hvordan den blev slået - og så kunne vi placere nogle »standpladser« for de større ørreder ved at skabe skjul tæt ved bredderne. Vi prøvede såmænd også engang at være »vandløbsingeniører«. Ove havde en Jeep og vi afhentede fra diverse landmænd nogle store sten, som vi så kørte ud til en lige strækning af åen, hvor vi gerne ville have den skulle slynge sig lidt. Bygningsværket så helt rigtigt ud: Strømmen blev ledt skråt over imod modsatte bred. Men ak! Allerede den følgende sommer var de store sten som sunket i jorden, og efter et par år kunne man dårligt se, hvor de havde været placeret.

Vi gik også i gang med at plante piletræer. Såre enkelt: En gren blev stoppet ned i den bløde, fugtige jord lige ved bredden, og allerede næste år kunne vi se, at langt de fleste havde skudt rødder - og enkelte af dem eksisterer endnu. De giver lokalt læ, og et skjul hvori insekterne efter klækningen kan søge ly - og så kan de også gøre et ellers uinteressant stykke å en lille smule mere afvekslende og måske føje en yderligere sværhedsgrad til affiskningen ved at hindre alt for nemme kast.

Et af de fra naturens mest interessante steder var ude ved »Skolelærerens Hus«, hvor der i svinget hænger en stor pil halvt ud over vandet. Mange er de timer, der er tilbragt her i jagten på den store ørred, der i mange år

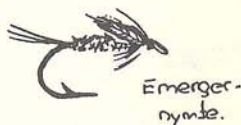

havde sit tilholdssted her. Lidt længere nedstrøms kom »Tangesvinget«, der dengang virkelig var en tange, som man krybende på indianervis bevægede sig ud til spidsen af, og når så der »var faldet ro over feltet« begyndte de store ørreder, der stod klods til den stejle åbrink at ringe.

Det, der er det spændende ved Binderup å er, at man kommet lidt hen på sæsonen aldrig med sikkerhed vidste, hvad det var man fiskede efter.

To gange har jeg med sikkerhed været ude for, at en ringende ørred viste sig at være en stor havørred - og på en lille tørflue kan man nemt gætte sig til, hvad resultatet blev: Man strammede linen op, når ens flue blev taget og så tog pokker ved fisken. Mange gange kunne man slet intet mærke - den knækkede simpelthen den tynde forfangsspids og var væk, uden at afsløre sin sande karakter. En anden gang tog den fluen og startede så med ekspres-togs-fart op ad åen, uden ringeste mulighed for at følge den over stok og sten. Kun i min erindring er de aldrig holdt op med at spøge, og deres vægt er givet ikke blevet mindre med årene. Mange er de, det har været min store fryd og stolthed at vise åen. Der er trods alt ingen større glæde end at se en god ven få sit livs oplevelse. Jeg har haft københavnere på besøg, der simpelthen ikke foretog et eneste kast; men blot gik langs åen og frydede sig over dens natur og de mange ringende fisk.

En af mine gamle kammerater fra Simested å havde hørt i så mange år på mit praleri om åens kvaliteter, at jeg til sidst blev nødt til at tage ham med derop. Som guide fulgte jeg ham langs åen og udpegede åens »skønhedsdroninger«, og da dagen var slut havde han haft sit livs oplevelse. Igennem et langt lystfiskerliv havde han fanget mange og store såvel bæk- og havørreder: Men han havde aldrig været ude for en å med så mange og så store bækørreder, der ringede som havde de installeret en metronom.

Åen har igennem årene været besøgt af mange kendte fiskere - i 1964 havde vi besøg af nu afdøde Major Oliver Kite - een af nøglepersonerne i det moderne nymfefiskeri - sin metier tro afpatruljerede han åen helt ude fra fjorden i sin karakteristiske stil: Fluestangen holdt skråt bagud under venstre arm som en drilstok. Det var da, at vi blev klar over, at »vores å« faktisk var på højde med de engelske chalk-streams og at den også havde samme oprindelse - de store væld under Vokslev.

I 1973 havde jeg fornøjelsen at præsentere åen for den person, der havde bragt tørfluefiskeriet til Danmark, den gamle aristokratiske Hans Møller, og for at give begivenheden dens rette dimension havde jeg i min fiskekurv medbragt glas og cognac, som vi nød siddende i det skønne landskab. Det havde han aldrig været ude for før.

Een af de dage vi fiskede sammen tilbragte vi en hel eftermiddag over en genstridig bækørred. Vi lå alle tre, Hans, Ove og Jeg, et stykke fra åbredden og efter tur krøb vi så frem og forsøgte at fange ørreden. Den hørte ikke til blandt åens sværvægttere; men til gengæld var den totalt blottet for interesse for os og vore mange forskellige delikatesser, der blev præsenteret for den. Den fortsatte troligt at tage insekter på overfladen og først til sidst begik den sit livs dumhed - tog fluen, blev landet, betragtet nøje og derpå genudsat. Årsagen til vore mange forgæves anstrengelser var den enkle, at den var blind på det ene øje, der vendte imod os -først da fluen havnede på modsatte side kunne den se fluen og tog den. Den klassiske regel er jo, at man aldrig må kaste *over en fisk*; men skal lade fluen passere nærmest den side, der vender imod fiskeren.

Et par år senere havde vi et helt nordisk fluefiskertræf ved åen - gode fiskevenner fra Sverige var kommet herved helt oppe fra Siljansöen, og Preben Dorph Jørgensen havde med sin gode kones hjælp stillet en rigtig dansk

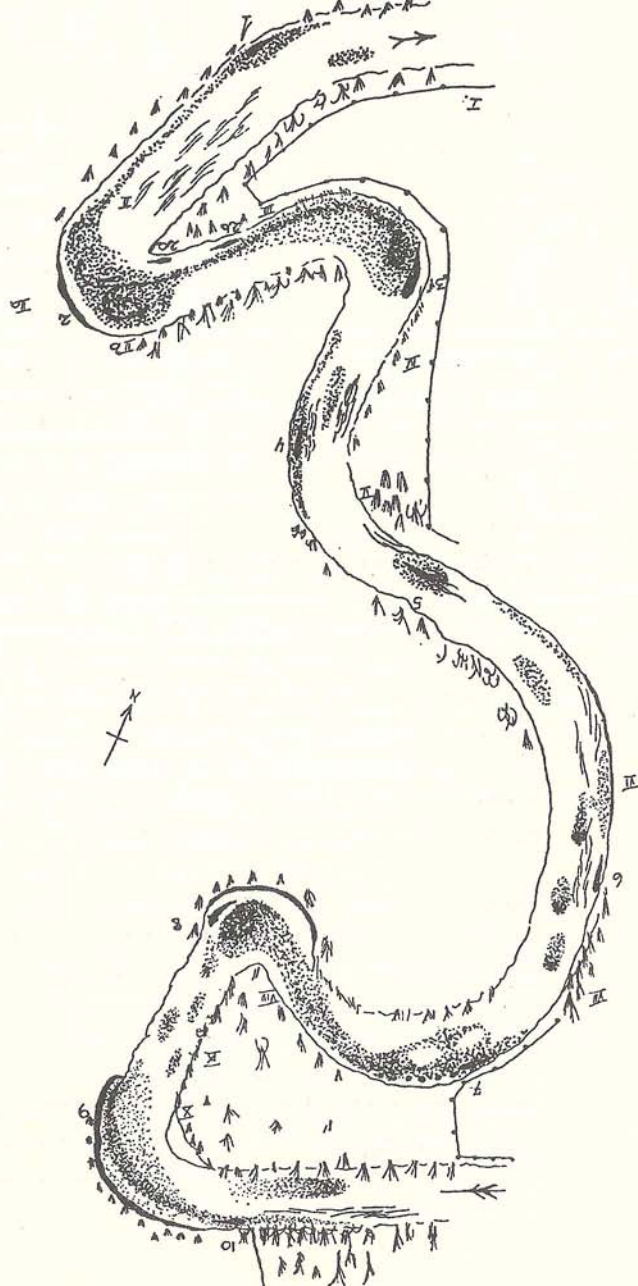

»skovtur« på benene. Ude ved Skolelærerens Hus blev du-
gen dækket med øller og snapseglas, og der blev blandt an-
det serveret stegte regnbueørreder i lage samt blødkogte
æg fra Blå Dværgwyandotter. Imellem godbidderne gik
den ene efter den anden de få skridt hen til åen for at holde
øjje med ørrederne, og ringede de blev de også præsenteret
for en »lækkerbid«. Siden da, er der blandt nordiske fiske-
brødre kommet udtrykket »at fiska på det danska sättet« -
til at begynde med blev det brugt i en lidt sarkastisk tone;
men som årene går og fiskebrødrene bliver ældre, giver de
os ret i, at det er en af de bedste måder at tilbringe en dag
ved et strømvand på.

Et år havde Ove og jeg en »grove spøg« for med et af de
andre medlemmer, Carit Stenstrup. Han var en meget
dygtig vådfluefisker; men han fiskede opstrøms med små
laksefluer. Han havde en favoritstrækning nedstrøms for
broen ved Skolelærerens Hus - som vi selvfølgelig døbte
»Stenstruplund«. Ove og jeg gav os til at »opfiske« samt-
lige ørreder på strækningen og for at vise, at »Kilroy has
been here«, klippede vi et hak i den ene brystfinne, og for
ikke at gøre spøgen mindre tog vi billeder af de fangne fisk
inden de blev genudsat, og på en pæl ud for deres stand-
plads blev deres »portræt« sat op i en lille plastpose. Det er
utroligt hvad selv ret store drenge kan finde på i deres dril-
lesyge! Een ting ville han dog ikke acceptere, og det var at
vi kaldte ham »Flintstone«. Der satte han grænsen...

Preben Torp Jacobsen

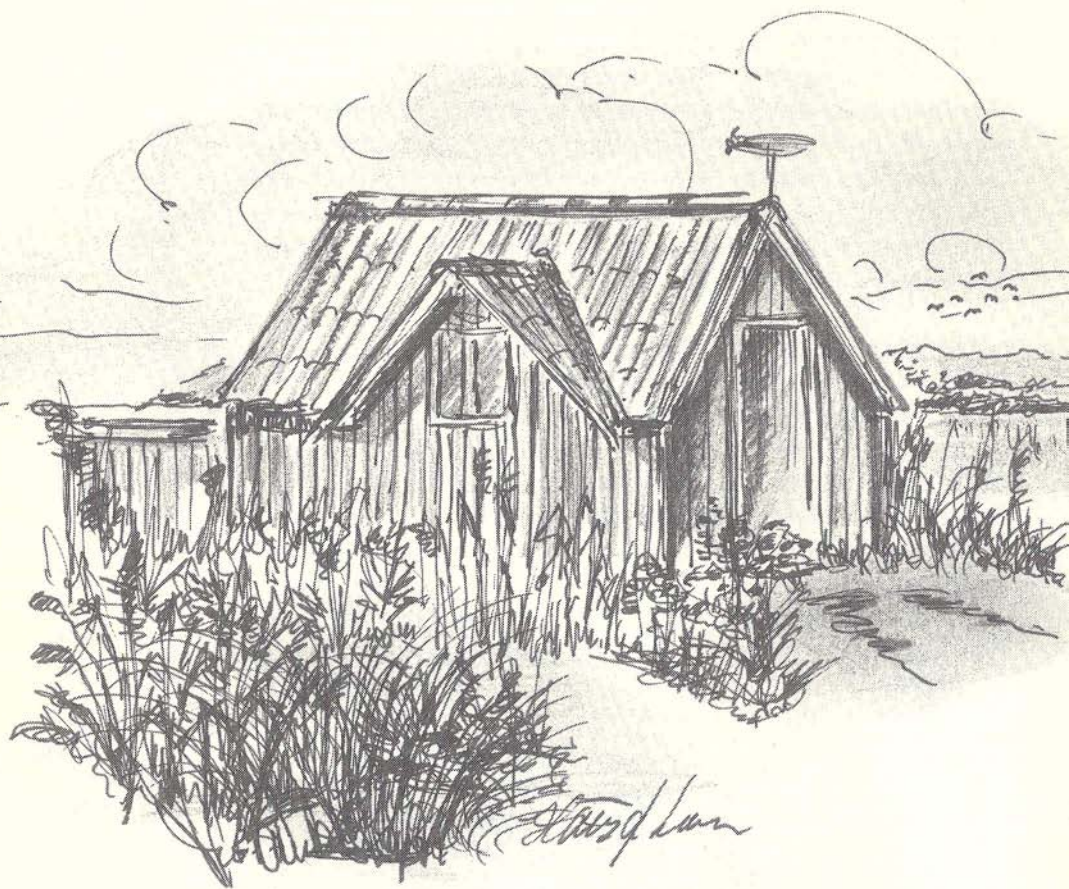
Det kulturelle islæt

»Allerede i det første sving er der en fisk oppe. Vi knæler ned (1) og dækker den med et kast, hvor fluen placeres en halv til én meter oven for fisken. Da fisken står så nær grænsen for fiskeriet er den kendt med vore gavtyvestreger, den har været ude for alt hvad en skikkelig fluebinder kan finde på, men går man forsigtigt til værks og bruger meget tynd forfangsspids og hele tiden husker på, at i fiskeri er »første gang lykkens gang«, for her får man kun én chance, så kan det jo ske fisken begår dumheden, og så er glæden ved fangsten så meget større.«

Dette er et citat fra bogen om tørfluefiskeri i Binderup å (1965). Ganske vist optræder åen inkognito i den, men just ved (1) er jeg stoppet en sensommerdag, hvor et par timer, nedstrøms for skolelærerens bro, ikke har givet fisk. Kun få og små har været oppe at ringe. Jeg har dog tusset lidt rundt i nostalgien og mindet den gang LBAA's strækning var eksponent for de allerbedste forudsætninger for at udvikle sit tørfluefiskeri. Den gang der var naturlige bækørreder af åens egen avl - som tilmed var så dannede, at de ikke tog hvad som helst, der blev præsenteret for dem på et forfang. Næh fy dog! Ikke en Black Gnat når Olive Dun var mere korrekt.

Knibske til det allermest jomfrunalske var de også disse velproportionerede skønheder. Hvilket fik nogle af de mest entusiastiske fluefiskere til at krybe rundt i det våde græs for at overliste fiskene med de allerdejlige creationer. Eller muligvis fordi det, at komme tættest på de sky skønheder, for dem var en sport, i den sport fluefiskeriet er. Blasfemi bare at smide en og anden flue i vandet - og få hug på den! Hvilket selvfølgelig skete, da ikke alle

NVE HYTTE I STRANDENGENE

LBAA'erne lå på maven for fiskene og det fine engelske tørfluefiskeri. Så mellem de krybende sås af og til en og anden gående med simpelt grej - sågar med en regnorm drivende med strømmen. Ærkedansk! Selv i en ås atmosfære gælder det: Du skal ikke tro, du er noget.

Det helt centrale i det at fluefiske kan godt være at kærtegne det mørke uld fra harens øre, frisere det spændstige honey hackle eller rette på de rullevinger og alt det andet, der med tungen lige i munden er nørklet sammen på en diminutiv krog med opadvendt øje. Endelig opadvendt! Og så spekulere på, om man meget hellere skulle sætte en Orange Quill eller noget helt andet på forfanget. Uden egentlig hold i det konkrete, at intet fiskegrej fisker bedre end måden, det bruges på.

Vist er de da kønne sådanne fluer - fnuglette, betagende! Og helt sikkert er der situationer, hvor kun den mest udsøgte imitation fisket rigtigt får sådanne kultiverede og stædigt prægede bækørreder til at tage. Men ærlig talt er mine bedste fisketimer ved åen blevet kronet ved brug af en langt mindre elegant flue - nemlig Alexandra. En imitation af en hundestejle, som jeg dog binder med kort figur og rejste vinger - insektlignende.

Evident er, at fluefiskeriet i datidens Binderup å for mange grebne rundt i vort ganske land står som eksempel på den klassiske engelske fluefiskerskole, hvor prominente fluefiskere har udøvet deres »kunst«. Og at åen romantisk endnu forestilles som et drømmevand med stærke og tunge, trinde og rødprykkede bækørreder, der kun kan fanges med det mest excellente. Bækørreden bør da også hyldes som den bedste sportsfisk i relation til det at vide, hvad fisken gør nu, fiskeren er ude med stangen. Altså det at have kendskab til den betydning forskellige vejrlig, lysforhold og insektklækninger har for fisken - forhold som stiller afvekslende og sjove krav til fluefiskeren. Som kan give

den udviklende oplevelse, fluefiskeriet kan være. Meget, meget mere end bare ryk i snøren...

Der står jeg så ved (1). Luften bærer duften af tørret korn med sig, vandet klukker, gurgler og minder om gode fisk. Står med al respekt for det fine fluefiskeri, som jeg gennem årene har oplevet en og anden snert af. Ikke bare i udøvelse men i høj grad også i det meget »sekundære«, der styrker denne særlige metier. Uden i dag at have set ordentlige fisk er det alligevel oplevelse - vil de ikke ha' det ene, må der findes på noget andet. Måske nærmest det omvendte af det prøvede? Opstrøms vådflue? Eller måske en nymfe? Sådanne er jo også af den engelske skole, og ofte bundet af svært opnåelige materialer... Nå - enklere kan gøre det, så jeg knytter en Phesant Tail på 0,18 forfanget, kontrollerer den flydende WF'er, overvejer vind og eventuel standplads og lægger så nymfen tæt ved egen bred en rimelig kastelængde fra mig. Uden at knæle -eller mave mig frem. Tager line ind og føler mig i et og alt beredt.

Første kast er måske nok lykkens gang. Men denne gang for den ørred (eller de?), som mistænksomt afstår fra at lade sig friste af den drivende nymfe. Lægger så et fjerde eller femte kast, så forfanget her og der bøjer kantens udhængende græsstrå - og overraskes totalt af stramning og vægt i linen. Næsten så benene exer under mig. Siden fjerner jeg dog nymfeflen fra et kilo bækørred - som ved obduktion viser sig at have taget nymfen som dessert efter en blød fuldfed markmus! Mus eller flue - bare det kommer rigtigt...

Og glæden er stor! Om den så er møntet på fiskens dumhed eller fiskerens gavtyvestreg... Sikkert er dog, at den har dybde i oplevelsen - i det at kunne gå ved en å med et morsomt kulturelt islæt. Hvad vi så hver især i LBAA kan ønske os til lykke med her ved 60 års jubilæet. Hvad hermed gøres af:

Julius Wedege

Ved en kalkström

Mitt fiske i Binderup å började redan i Mörrumsån, då jag en morgon på sextioalet mötte en kortväxt man med guldbågad pincenez på näsen, klädd i vaderbyxor och med ett långt Hardyspö i handen - Hans Möller från Köpenhamn.

Dette möte skulle bli inledningen till en livslång vänskap, som inte bare bottnade i et gemensamt flugfiskeinteresse. Han lärde mig så mycket annat värdefullt om livet förutom flugfiske, till och med att uppskatta klassisk musik, trots att jag är helt omusikalisk. Till de mindre nyttiga lärdomar han gav mig, hör däremot att röka stora cigarrer och dricka Gammel Dansk, njutningar som jeg än idag gärna hänger mig åt.

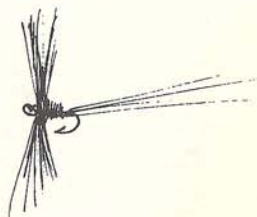
Hans var en mycket erfaren flugfiskare som redan på tidigt trettital börjat fiska fluga. Vi kom att följas åt vid vatten i både när och fjärran.

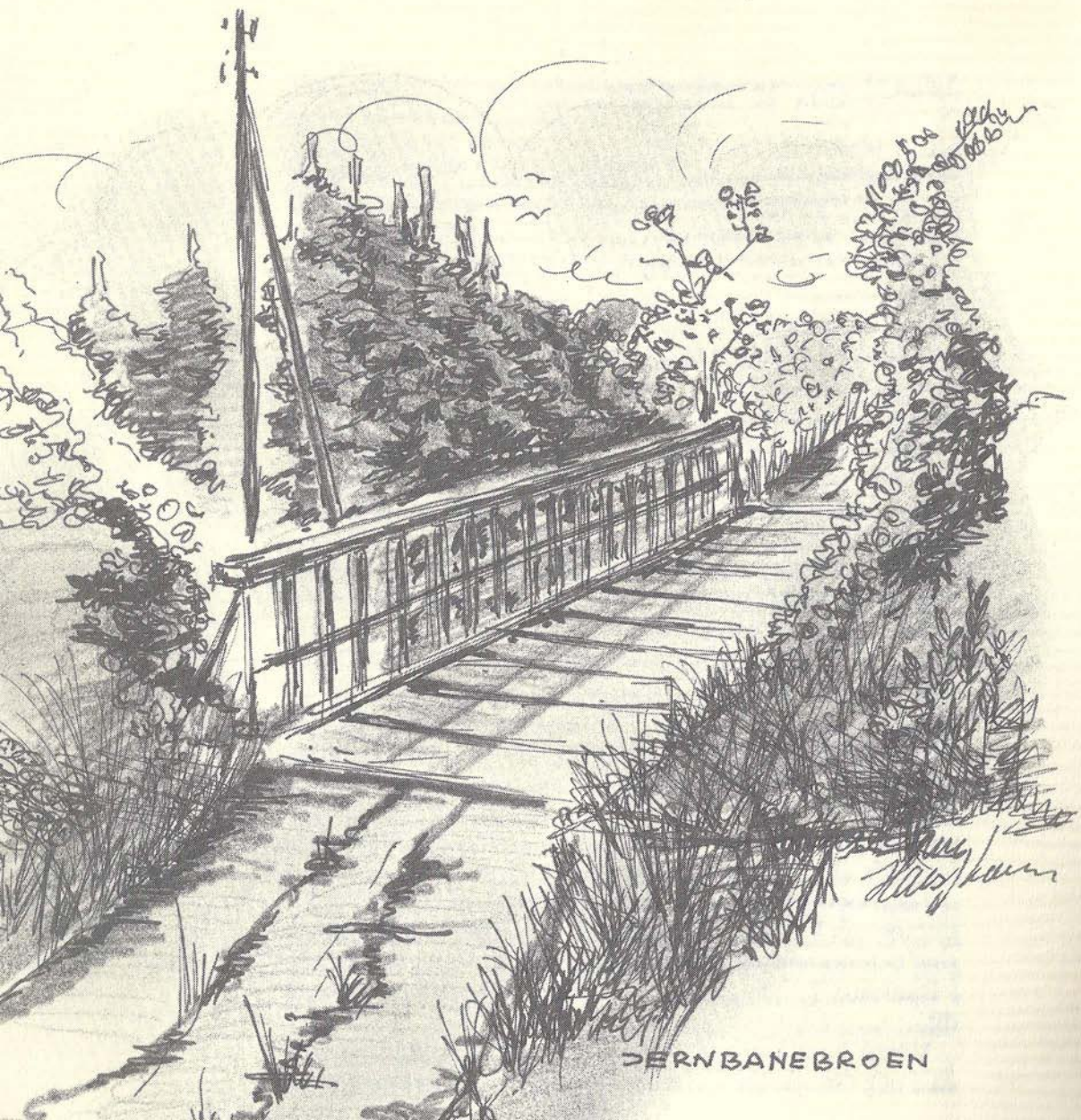
Den dag vid Mörrumsån då jag gjorde hans bekantskap, var en sådan där död dag, då inte ens fåglarna gjorde något väsen av sig. Vi var båda ganska erfarna laxfiskare och insåg snart att oddsen inte var till vår fördel. Vi ägnade istället dagen åt att prata fiske.

Själv hade jeg med min far som lärare börjat flugfiska i sjuårsåldern och var ganska väl förfaren i konsten, men jag hade aldrig fiskat i en riktig kalkström.

Hans berättade om sitt fiske i de danska åarna. Han berättade om Lellinge (Köge) å, där han fiskade både havsöring och brunöring. Han berättade om sitt nuvarande fiske i Binderup å, och vi beslöt att nästa vår göra en fisketur dit.

Våren kom äntligen, och vi tog färjan mellan Hundested och Grenå. De följande dagarna blev inledningen till

DERNBANE BROEN

många års minnesvärda fiskeupplevelser vid Binderup å i sällskap med Hans. I många år fiskade vi där både vår och höst. Vi bokade in os på det gemytliga Nibe hotell, där ägaren, en gammal före detta kock, på amerikabåtarna, såg till att vi ägnade en fjärdedel av dygnets timmar åt kulinariska utsvävningar.

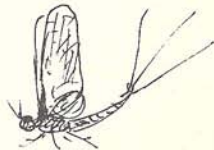
Dagarna inleddes alltid med ett par timmars »dejlig morgenmad«. Sedan tog vi oss ut till ån, där Hans vidlyftiga förberedelser till fisket tog sin början, en procedur som alltid tog minst en timme. Först därefter kunde vi starte själva fisket.

För en svensk, som första gången fiskade i en riktig kalkström, var Binderup å ett ganska främmande vatten, inte på grund av storleken, eftersom jag fisket mycket i en liten sydsvensk å - Vänneå utan därför att tekniskt sett fisket var helt annorlunda. De flesta stora öringar hade sina ståndplatser under strandbrinkarna och var mycket kräsna då det gällde flugor.

De år som följde, lärde mig värenda sväng i ån och tekniken att locka fram de stora. Jag fångade under spännande kamp min första steelhead och glömmer aldrig den öring som Preben, Hans och jag själv ägnade en hel eftermiddag åt att försöka fånga, utan att någon av oss lyckades.

Den öring jag kommer bäst ihåg är den som jag ägnade en hel vecka åt försöka fånga, utan att ens sticka honom med kroken. Jeg döpte honom til Herr Petterson, han bodde i min egen lilla hemliga krök under ett tak av uthängande gräs. De flugor och de trix som jeg provade på honom, var alt!

Petterson var inte på den tiden så våldsamt stor kanske inte över kilot. Men han var den smartaste och klokaste fisk jag nogonsin förr eller senare träffat på. Jag glömmer honom aldrig och jag er övertygad att han också kommer ihåg mig och att han aldrig har blivit fångad!

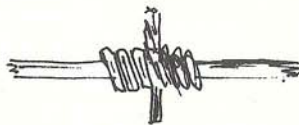

Det fiske jeg fick uppleva i Binderup å var fullt i klass med det jag upplevt på New Zealand, i USA och i Island.

Det var också vid Binderup å jag lärda känna både Ove Nielsen och Preben T. Jacobsen, vilka jag båda räknar som mina goda danska vänner.

Jeg hoppas att snart kunna komma tillbaka till Binderup å - ett av mine drömvatten.

Vi ses vid Binderup å
Kenneth Boström

Udsendt af LBAA Binderup å i anledning af
foreningens 60 års jubilæum og i samarbejde
med Blauenfeldt Bogtryk & Offset, Aalborg.

Tegning:
Hans Jørn Larsen.

Vignet:
Preben Torp Jacobsen
og
Ove Nielsen

Artikler:
Ove Nielsen
Poul Thomsen
Preben Torp Jacobsen
Julius Wedege
Kenneth Boström

Papir:
Bogen er trykt på Antik Paper.
Omslag Antik Cover.

Sats:
Bogen er sat med Times ordinær.

Oplag:
300 nummererede eksemplarer,
hvoraf dette er nr.

